

pri svojih otrocih. Kolika dobrota je torej za take, da morejo čez dan biti v skrbnem varstvu!

Z ustanovitvijo zavetišča je bilo Gogali le pol želje izpolnjene, ker potreboval je še sirotišnice, to je take hiše, v kateri bi bilo mogoče zapuščene sirote popolnoma oskrbovati in izrejevati. Tudi ta želja se mu je izpolnila, ko je leta 1880. dobila Vincencijeva družba lastno hišo za sirotišče.

Mnogo dela in skrbi je še imel Gogala, predno je postavil lepo novo poslopje na Poljanski cesti in doživel veseli dan, ko je bila hiša blagoslovljena in je dobila lepo ime »Marijanišče« dné 12. novembra l. 1882. Število gojencev je raslo hitro in nove skrbi za vzdrže-

vanje so silile blagega moža, da poskrbi še za izdatno in redno podporo sirotišča, nekoliko z deželnimi ustanovami, nekoliko po odseku blagih gospej, ki so obljubile podpirati ta zavod, drugo po blagih dobrotnikih. »Marijanišče« ni le navadna šola; tu se učé otroci vsega, kar jim more koristno biti v življenju, in zlasti revežem pripomoči do kruha.

Tako je dosegel Gogala svoj blagi namen, ustregel svoji srčni želji in osrečil sto in sto revnih dečkov, ki bi bili ostali brez pouka in brez omike, zdaj pa bodo dobro odgojeni, krepki udje našega ljudstva. Postavil si je spomenik velike, žrtvovalne ljubezni do bližnjega, spomenik hvaležnosti in spoštovanja v srcu naroda slovenskega.

Divje deklice.

Na polju pšeničnem je rasti začel
In žito zatira bahati plevel.

Ko v jutranjem svitu se ptice budé,
Na njivo plevice tri mlade hité.

V goščavi ob polju pa peva nekdo
In mladim plevicam veleval tako:

»O deklice zale, pač škoda je vas,
Da solnce bi žgalo vam nežni obraz.

Pustite nam plevke na polju čez noč,
Prispeti vam hočemo malo v pomoč.

Ko solnce zatone, noč zvezde prižge,
Ko spet jih ugasne, opleto bo vse.

Zato pa naj mati doma nam spekó
Pšenično pogačo in sem prinesó!»

In mlade plevice podirjajo v vas:
»Brž mati, brž mati, postavite kvas!

Mesite pogačo iz moke lepé,
Nesite pečeno na ravno poljé,

Kjer v mladi pšenici je rasti začel
In žito zatira bahati plevel.

Nam deklice divje ga dojdejo plet,
Ko luna svoj svit bo izlila čez svet«.

Omesijo mati, pogačo spekó,
Pečeno pa k mladi pšenici nesó.

Ko solnce zatone za sinje goré,
Pa divja dekleta na njivo hité.

Pogačo pojele, poplele plevel,
Še predno petelin je peti začel.

Ko zraste pšenica, že klas rumeni,
Kmetica s pogačo na njivo hiti.

Ko mrak se razgrne in zvezde prižge,
Pa deklice divje požanjejo vse.

Hodile pšenico te deklice plet
In žet so hodile že sedem jo let.

Dekleta domača pod lipo sedé
In šivajo krila, pletó si lasé.

Nobena več pleti in žeti ne zna,
Saj v hiši domači dovolj je blagá.

Čim bolj se množi jim, kopiči blagó,
Tem bolj gospodari se v hiši skopó.

Pa pride za zimo spet mila pomlád,
V pšenici pokaže se slak in osat.

Opleti bo treba iz žita plevel,
Dušiti že mlado pšenico je jel.

Pa pravijo mati: »Roj divjih deklét
Oplél za pogačo pšenico ho spét.

Pogače pšenične pa več jim ne dam,
Saj še za pogače se prejšnje kesam,

Divjakinjam takim kruh dober prosén,
Ječmenov predober, najboljši ovsén«.

Ovseno pogačo jim mati spekó,
Na njivo dekletom jo divjim nesó.

Ko vgasnil svit lune in zvezdic je žar,
Pa pride na žitno poljé gospodar:

Pogača je cela, v pšenici plevel,
Nikdo ni še pletve na njivi pričel.

Pogačo pšenično brž mati spekó,
Zvečer jo na njivo dekletom nesó.

Ko pridejo zjutraj na žitno poljé,
Pogačo in njivo v plevelu dobé.

In dojdejo, dojdejo deklice tri
Nad mládo pšenico iz bližnje vasi.

In plevejo tiho, povešajo vrat,
Ker v nežne ročice jih zbada osat.

Ko solnce pripeka v obraz jim gorko,
Pa kliče plevicam iz gošče nekdo:

»Naj zbada, naj zbada vas ostri osat,
Naj solnce obžiga vam lica in vrat!

Ste bále za kruh se iz moke lepé;
Pa plévite mlado pšenico samé!«

A. H.

Gostačeva hči.

(Spisal T.)

V.

In zdaj iz trga grem vesel,
Kar slišal sem, nerad povem,
Dozdaj ne vem, al sem verjel,
Ne vem, ali verjeti smem?

Levstik.

Pregovor pravi: »Kar vesta dva,
se še zariglja, kar vedó trije,
vedó vsi ljudje«. Na Korenovi
njivi pa jih je bilo oni dan celó sedem,
ki so vse slišali. Dasi so bili menda
vsi uverjeni, da je bila Jerina ovadba
le zlobna spletká, vendar se je ta no-
vost raznesla po vasi, in ljudje so si
osnovali vse še lepše in mikavnejše —
iz gole laži je v ljudskih očeh postala
istina. Seveda mnogi niso verjeli, ker
so predobro poznali Jero, in med temi
je bil v nekoliko tudi Jurij.

Jako nemilo ga je zadela ta novica.
Omahoval je še vedno v dvomih, iskal
si razlogov za to in ono; sedaj mu je
hotela ugasniti zadnja iskrica upanja.

Tolažil se je sicer, a srce mu je bilo
nepokojneje.

Neko nedeljo navlašč počaka Jero
pred cerkvijo, da jo med potom vpraša
o tej stvari. Domov gredé jo doide sredi
polja.

»No, Jera, dober dan!« pozdravi jo.
»Vroče je danes; v cerkvi je bilo tako
soparno . . .«

»»Bog nam ga daj dober dan!«« od-
zdravi mu silno sladko. »»Da, vroče je,
saj je pa tudi čas za to: pasji dnevi
so že blizu. Vsa premočena sem, tako
sem se kuhala v cerkvi. Pa je vendar
tako prijetno tam notri, odkar imamo
tega gospoda. Tako lepo znajo pove-
dati, da bi jih kar zmerom poslušala.